

konstruktivt for freden, og nævnte her skabelsen af fred og enighed i Korea samt dets økonomiske genopbygning; afholdelse af frie valg i Tyskland; afslutningen af en fredstraktat med Østrig og optagelsen af Italien i De Forenede Nationer. Han nævnte de bestående store økonomiske problemer, som det britiske verdensrige har søgt at imødegå ved Colomboplanen, og udtalte håbet om, at man både med hensyn til politiske og økonomiske problemer ville tage bestemte, begrænsede problemer op til en praktisk løsning.

Han gentog, at oprustningen kun havde eet formål: ved hjælp af styrke at gennemføre freden, og fremhævede betydningen af et arbejde i fællesskab ikke blot indenfor det britiske verdensrige, men sammen med alle nationer. Han sluttede med at udtale, at vold kun kunne nå til at ødelægge selve livet, hvorimod der ved tolerance, tålmodighed og moderation kunne opbygges en verden, der var værd at leve i.

Frankrigs udenrigsminister Schuman gav i sin tale udtryk for den frygt og usikkerhed, som verden lider under som følge af den mystik, hvormed Sovjetunionen omgiver sine hensigter og sine midler og det såvel i det offentlige som i det private liv. Den deraf opståede mistillid fordrejede alt og tjente kun til at skabe misforståelse. Dette var skyld i, at Frankrig havde mistillid til Sovjetunionen og følte sig nødsaget til at ruste. Han fremhævede, at formålet med den fremsatte tremagtsplan var at bringe denne mystik til at ophøre, for så vidt angår våben og væbnede styrker, og han rettede en appel til Sovjetunionen om at søge at nå til en gradvis afspænding som indledning til en loyalt overholdt *modus vivendi* såvel indenfor landene som i deres indbyrdes forhold. Selvom de to regeringsformer var modstridende, kunne de godt bestå ved siden af hinanden. Han nævnte her ønsket om samarbejde ved løsningen af de tekniske problemer og det påtrængende problem om flygtningene verden over. Han anførte beredviligheden til snarest at slutte fred i Korea, blot på den betingelse, at det koreanske folk

fik frihed til selv at ordne sine forhold, og nævnte Østrig og Tyskland som andre tilfælde, hvor en velvillig indstilling var ønskelig. Tysklandsproblemet var selve Europas problem, idet kun et forenet, frit Europa kunne garanteres mod krig og nød. Dette fællesskab, der først skulle skabes indenfor produktionen af kul og stål, måtte anses for et forsøg på at gøre Europa stærkt og uafhængigt såvel økonomisk som politisk.

Mod sædvane tog kort før afslutningen af generaldebatten den russiske udenrigsminister Vishinskij atter ordet for at besvare tremagtsforslaget om nedrustningskontrol. Han fandt det uantageligt og ubrugeligt til at styrke freden, da det ikke indeholdt nogen kontrol med atomenergien eller et egentligt forbud mod atomvåben. Det var i virkeligheden en amerikansk kontrol, der var uforenelig med ethvert ægte internationalt kontrolorgan. Kontrollen ville faktisk tillade USA at producere videre, idet den skulle begynde med de mindst vigtige våben og kun til slut omfatte de hemmelige våben. Såfremt Sovjetunionen skulle acceptere forslaget, måtte det være omvendt. — Han kritiserede derefter, at planen ikke omfattede militære baser i andre lande, hvilket var en form for angreb på Sovjetunionen, og et forhold som denne ikke havde noget tilsvarende til.

Vishinskij sluttede med at henvise til det af Sovjetunionen allerede fremsatte nedrustningsforslag, der i det væsentlige var en gentagelse af tidligere russiske forslag.

Udover de ovenfor i den tidligere tale fremsatte planer fremhævede den sovjetrussiske udenrigsminister først og fremmest nødvendigheden af, at De Forenede Nationer forbød brugen af atomvåben og indførte national kontrol med et sådant forbud. Atomenergikommissionen skulle instrueres om at pålægge sikkerhedsrådet inden den 1. februar 1952 at fremsætte udkast til en konvention om sådan kontrol. Endvidere skulle de 5 stormagter opfordres til at reducere alt krigsmateriel og alle væbnede styrker med en trediedel inden et år efter beslutningens vedtagelse. For det tredje skulle alle lande